

Muž 27 let svobodný, bezdětný s výučním list s maturitou a nyní pracuje pro firmu, která provádí zateplení bytů. Bydlí v domku se svými kamarády.

Co tě napadne, když řeknu plánované rodičovství? (Při tomto rozhovoru si dotyčný pustil hru na počítači, aby se mohl soustředit. Prý se mu při tom dobře povídá.)

Plánování rodičovstvíNejde o to si jen naplánovat, teď chci mít dítě a teď zase ne. K tomu musí být člověk připravený, psychicky, a také mít zabezpečení, aby mohl poskytnout rodině zázemí a bezpečí. Hlavně být zodpovědný. Před tím vším je důležité s dotyčnou bydlet aspoň rok, abychom věděli, jestli opravdu spolu dokážeme vycházet ohledně všeho, co se nám postaví do cesty. Měl jsem vážný vztah, to víš, ale už dlouho přítelkyni nemám. Nehledám lásku. Když by měla přijít, tak přijde sama. Nechci hledat přítelkyni jen, že bych chtěl mít dítě nebo že je mi smutno. Samozřejmě, chci mít jednou dítě a rodinu, ale teď se na to rozhodně necítím. Zatím mám starosti sám se sebou a ještě bych se měl starat o svou rodinu. Kdybych měl přítelkyni a přišla by s tím, že čeká dítě, určitě bychom si dítě nechali. Neměl bych nic proti tomu. Ve vztahu na jednu noc by to bylo jiné. Kdyby se mi za nějaký čas ozvala, že je těhotná, nechal bych na ní rozhodnutí, nic bych jí nevnucoval. Neotočil bych se k ní zády, rád bych třeba i dítě vídal, ale rozhodně s ní nežil, když bychom si nerozuměli. Určitě sem patří i antikoncepce. To je rozhodně věc obou dvou partnerů. Ve vztahu je lepší, aby přítelkyně brala prášky. Přece jen, kondom nemusí vyhovovat, a když se znáte, jsou lepší prášky. V sexu na jednu noc bych se spoléhal sám na sebe a hlavně na kondom. Ale jak říkám, je to zodpovědnost obou dvou a ne jen jednoho. Nemyslím si, že plánování rodičovství je jen o antikoncepci, to rozhodně ne.

Co když ale budete chtít dítě a ono to nepůjde?

Přítelkyně by došla ke gynekologovi na vyšetření, aby zjistila, zda je vše u ní pořádku. Poté bych šel i já na vyšetření a ukázalo se nám, kde je problém. Nemohla-li by otěhotnět, tak si adoptujeme nejlépe malé mimino a černouška. Toho bych chtěl. Nevidím problém v tom, když bychom nemohli mít své dítě, abychom nějaké adoptovali.

Chtěl bys být u porodu?

To je těžké, když nemám ani přítelkyni, záleželo by na okolnostech. Jestli by si přála, tak bych šel, ale chci stát u hlavy, dolů ani nekouknu. Asi bych šel, chtěl bych vidět porod a asi bych tím i přítelkyni pomohl.

Kluk nebo holka?

Jako první určitě kluk, ale nechci kopii sebe a ani nikoho jiného, chtěl bych mít doma originál. Sňatek sice není vůbec důležitý a v dnešní době je plno párů, co spolu žijí jen tak. Já

si myslím, proč ne? Je to hezké s někým žít, že si řekneme, budeme spolu. Ale na druhou stranu, proč se vázat, může to být hezký i bez sňatku.

Jak by sis představoval svou rodinu?

No, na to je zase těžká odpověď, každý by chtěl milující ženu s dětmi, ale ne vždy se představy splní. Člověk si rodinu nemůže neplánovat, protože mu život přinese mnoho nepředvídatelných situací. Třeba, že i krásné manželství skončí rozvodem a z dětí se stanou trosky, protože zapadnou do špatné party. Já osobně chci mít manželku, která by mě chápala a chápala jak mé koníčky, tak kamarády. Ale málokdy to jde k sobě kamarádi, koníčky a manželka. No, a když mám tedy manželku a budu mít stálou práci a barák nebo podnájem, pak si dokážu představit svatbu, která by nebyla veliká, taková akorát. Pak by se vidělo, co bychom oba dva chtěli. Kdyby ještě nebyl ten pravý čas, tak bychom si žili krásně bezstarostně a najednou by to přišlo. Myslím, že má matka by byla děsně ráda už babičkou, ale já jí moc šanci zatím nedávám. Chtěl bych, abychom se na výchově podíleli stejně a ne, že já něco zakážu a manželka to malému povolí, to by se mi nelíbilo. Chtěl bych si vypěstovat jak vztah táty, tak i nejlepšího kamaráda, aby věděl, že kdykoliv za mnou může přijít se svým problémem a ne, aby utíkal z domu, kdyby něco provedl. To je zase ovšem jen má představa a mé přání, ale skutečnost může být zcela jiná. Nikdy nevíš, co se stane.

Co nevěra?

Nevěra, to nevím. Nevím, jak bych řešil, zase by záleželo na situaci. Asi bych nevěru v manželství nepřekousnul. Vím, že když jde o nevěru, tak je nějaký problém ve vztahu. Ale nedokážu si představit, že bych chtěl po té nevěře pátrat. Asi bych nechtěl nic slyšet a chtěl bych být sám a mít klid. Ale zase by záleželo kdybychom měli dítě, tak bychom se asi domluvili, aby dítě vyrůstalo v rodině. Protože by rozhodně trpělo, kdyby vidělo, že se rodiče hádají. Opravdu nevím, jak bych to řešil. A nevěra ve vztahu je lehčí, zeptal bych se: proč ? a jaký měla důvod? Pak by se vidělo, zda má cenu být spolu nebo ne. A nevěra z mé strany, to je větší peklo. Já bych nevěru nejspíš nepřiznal, přišel bych si vůči sobě slabý. Možná, kdyby mi na tom vztahu opravdu záleželo moc. Strašně bych se ale bál, že to partnerka nevezme a opustí mě. Já bych i uvědomil, že to vlastně vůbec nestálo za risk a zkoušku a asi bych měl ponaučení. Ale zase člověk neví, kdo ho bude přitahovat, takže vlastně nemůže slíbit, že vždy bude věrný. Přece jen jsme jen lidi a ti dělají chyby. A také Ti druzí musí pochopit, že nejsme bezchybní.